

Đề bài

Em hãy kể lại một lần
bị mắc lỗi (nói dối,
không làm bài,
bỏ học...).

Bài làm

Năm học lớp năm vừa qua, em đạt danh hiệu học sinh giỏi. Thầy cô giáo và bố mẹ đều khen ngợi, bạn bè trầm trồ thán phục. Chính những điều ấy đã làm em ray rứt trong lòng. Chuyện là thế này:

Em vốn là học sinh giỏi văn. Bài kiểm tra luôn đạt điểm cao, em rất tự hào về bài viết của mình. Một hôm, trong tiết ôn tập Tiếng Việt, cô giáo kiểm tra bài cũ. Em nghĩ rằng mình đã có điểm nên không cần ôn lại bài trong trí nhớ. Đã thế, em lại còn liếc mắt nhìn trời mây qua khung cửa sổ, vẩn vơ nghĩ đến cuộc đá bóng chiều nay của lớp 6A.

Bất chợt cô giáo yêu cầu cả lớp lấy giấy ra làm bài kiểm tra. Em hoảng hốt hỏi bạn Nam đang ngồi bên cạnh:

– Mọi khi làm bài cô đều báo trước. Còn hôm nay... sao lại thế này?

Trong lớp cũng có tiếng xì xào như thế. Nam chỉ lắc đầu rồi lấy giấy làm bài. Có lẽ bạn Nam đã đoán được suy nghĩ của cô giáo nên không nói gì thêm, bạn im lặng làm bài.

Em đưa mắt nhìn xung quanh và chợt nhận ra là mình chưa làm được câu nào. Kiến thức cũ em đã không học, nghĩ rằng mình đã có điểm nên hôm nay tạm nghỉ xả hơi, nhưng có ngờ đâu hôm nay cô kiểm tra cả lớp. Thế là em chỉ có biết copy bài của bạn. Đang hấp tấp nhìn bài bạn bên cạnh thì ánh mắt của cô bắt gặp, có lẽ cô không hài lòng về việc em không tự giác làm bài. Cô nghiêm nghị bảo cả lớp:

– Các em phải nghiêm túc trong làm bài kiểm tra đây nhé!

Em toát mồ hôi, tay run lên và chẳng viết được gì thêm nữa. Hết thời gian, cô giáo thu bài. Em nộp bài mà lòng cứ thấp thỏm, lo âu.

Hai tuần sau, cô giáo trả bài. Em nhanh chóng lên giúp cô phát bài cho cả lớp. Cô giao xấp bài cho em, em phát bài nhanh thoăn thoắt, trông đến bài của mình. Lòng em thật nôn nao khi nhận ra bài làm của mình chỉ có điểm ba. Em vội vàng gấp lại rồi tiếp tục phát bài cho các bạn. Không ai phát hiện ra con điểm xấu ấy đang nằm trong tay em. Mãi lo nghĩ đến danh hiệu của mình, em lại nảy ra ý định...

Cô giáo gọi điểm vào sổ. Đến tên em, lời hô của em đồng dục:

– Thưa cô bảy.

Cô gọi tiếp tên bạn khác, em thở phào nhẹ nhõm.

– Tệ hại hơn nữa, về nhà em làm lại bài rồi lấy bút bi đỏ ghi điểm bảy theo nét chữ cô đã từng ghi, với suy nghĩ non dại:

– Việc làm này sẽ xóa sạch sự dối điểm của mình trên lớp.

Ngày tháng tiếp nối đi qua, mọi việc đều êm xuôi. Cô giáo và các bạn không mấy may nghĩ đến việc em dối như thế. Ánh mắt của cô vẫn nhìn em bằng cái nhìn đôn hậu, hiền từ, tin tưởng. Em đã nghĩ lại thấy mình thật có

lỗi. Có lúc em tự hỏi lòng mình: “Sao mình nỡ lừa cô đến thế?”. “Làm sao xóa sạch sự lừa dối của mình”...

Từ bài kiểm tra hôm ấy, em rút ra cho mình một bài học sâu sắc. Đó là bài học về tính trung thực. Con người không nên đánh mất lòng tin, không giẫm lên lòng tin của người khác. Trung thực trong làm bài, trung thực trong thi cử, trung thực với thầy cô giáo là đức tính cần thiết của người học sinh.